

Lời Tựa

“**T**uổi trẻ! Không gì là không thể.”

Đó là phương châm sống của tôi.

Và một trong những kết quả của phương châm sống ấy chính là cuốn sách bạn đang cầm trên tay.

Không phải lần đầu ra sách, thậm chí tôi đã không còn đếm xem truyện của mình in ở những đầu sách nào rồi.

Nhưng cảm giác với cuốn: “Cướp anh từ tay định mệnh” này, không hiểu sao lại còn tròn đầy, hồ hởi và nhiều hứng khởi đến lạ lùng.

Có lẽ bởi một lý do đặc biệt:

Cuốn sách đầu tiên tôi viết cho Tôi, những cảm xúc thanh xuân va vấp với cuộc đời. Là nước mắt của mối tình đầu dang dở không đành lòng quên. Là nỗi đau của một mất mát tưởng không thể đứng dậy được của tuổi trẻ.

Nhưng Tôi đứng dậy...

Để “Cướp anh từ tay định mệnh”?... Tôi không viết bằng cảm xúc ủ men của bản thân nữa mà viết bằng cảm nhận với những người trẻ quanh mình, bằng niềm đam mê và hứng khởi mà độc giả của tôi cứ từng ngày từng ngày rót vào tim tôi.

Chỉ một từ thôi.

TRI ÂN.

Gia tài lớn nhất của tôi là cảm xúc

Và tôi đang làm việc của người sẻ chia cảm xúc. Vì tôi và cũng vì các bạn, những người trẻ.

Cứ đọc, đọc ngẫu nhiên một-cách-suy-tư những gì bạn đang có. Tôi tin: Nỗi đau, nước mắt, tiếng cười... mà tôi có gắng phơi diễn... mọi cảm xúc đó sẽ ngấm chảy thật êm vào tim bạn.

Vì đó cũng là điều tôi tha thiết muốn dành tặng cuộc sống và tuổi trẻ của bạn.

Lengkeng

Chương 1

Ngửa Đầu Hỏi Định Mệnh: Ai Mới Thật Sự Là Của Ai?

Tháng 10. Thu chưa nhón gót và đông chưa chạm sâu. Có chăng chỉ là chút hờ hững lạnh không hện trước. Những cơn gió heo may khe khẽ lướt qua da thịt chưa đủ đậm đà để có cảm giác lạnh. Thụy Dương khẽ nhếch mắt lên từ mặt bàn nhìn chiếc lá vàng đang đung đưa trên cành cao nhất của cây bàng chạm vào cửa sổ lớp học. Lạ lùng! Đu mãi mà không rụng sao? Rơi quách đi cho rồi...

Có tiếng bước chân lại gần, Thụy Dương im lặng, lại cúi mặt xuống bàn, khép mắt như thói quen cố hữu. Có những người như Dương, xem thế giới này giống như cõi tạm để nương nhờ. Mỗi sáng thức dậy lại hờ hững làm những việc lặp lại của ngày hôm qua, không ý niệm rằng những ai sẽ xuất hiện, cũng hoàn toàn không quan tâm đến những việc đang xảy ra quanh mình. Ấy là cô đơn hay đã đến tận cùng của đơn độc?

- Ngồi đây với nhé - Câu hỏi băng quơ ngay phía sau gáy khẽ khiến Thụy Dương giật mình. Nhưng ngay lập tức nét mặt lại trở về trạng thái tĩnh lặng như chưa từng có sự giật mình thoáng qua ấy.

- Tùy!

Dương đáp lại trong tích tắc như cái sự “nghĩ ngợi” không dành cho câu hỏi chả có ý nghĩa gì này. Cô giữ nguyên gương mặt gục xuống bàn, mi mắt vẫn nhắm không động đậy và bắt đầu đoạn hội thoại mà theo cô là “nhặt thếch”.

- Tên gì?

Thụy Dương

- Tên gì buồn kinh? Đổi tên đi! Sinh tháng mấy?

- 12

- Bao nhiêu?

- 29

- Gọi anh đi!

Thụy Dương nhếch mép cười khẽ rồi nhanh chóng khép miệng hăng hực, như tự nói với bản thân: Điên! Quan tâm làm quái gì?

Nhưng cái sự không quan tâm đó cũng không kéo dài được quá lâu khi chiếc ba lô phi vèo đáp xuống mặt bàn gây tiếng động mạnh. Thế giới vốn lặng như tờ của Dương như trải qua một chấn động mạnh. Một giây... hai giây... cô chậm chậm ngước lên nhìn kẻ lạ mặt vừa cả gan phi tên lửa phá bình thế giới riêng

của cô. Hả cũng chẳng ngần ngại ngược mắt ngoái lại nhìn cô, cười nhả nở. Lâu rồi không ai cười với Dương như vậy: gần gũi, vui tươi và âm áp... Lạ lùng! Dương khẽ cảm thấy tim mình nhoi nhói những nhịp đập loạn điệu... Thụy Dương nhú mày, cắn khẽ môi rồi vội cúi mặt xuống bàn. Hình như lần này hành động có nhanh hơn mọi lần khác.

- Đúng là sinh viên mới có khác. Chút lại ngó với Bò Thóc ngay được chứ. Biết em này được cả lớp gọi là gì không: Người ngoài hành tinh!

Giọng khiêu khích đậm chất kênh kiệu của một nữ sinh vang lên ngay phía sau.

- Ngồi đó xong rồi tự kỉ ám thị luôn đi. Nó không biết nói đâu.

Đám con gái trong lớp đã bu lại xung quanh bàn của Dương cảnh báo tên lạ mặt đẹp trai mới vào lớp hòng gây ấn tượng tí chút. Vũ Huy ngược mắt nhìn Thụy Dương, cô đã gục mặt xuống bàn tự bao giờ. Túm tóc đuôi gà buộc ngược lên nhìn vui vui.

“Đề xem cúi mặt với mình được bao lâu!” - Một ý thích chinh phục hay ho nảy lên trong đầu tên phá bình lạ mặt.

- Vâng! Tại hạ có lời cảm ơn các quý cô nương. Cơ mà thôi, tại hạ yên vị với Bò Thóc không lời cho lành, chứ chui vào chợ Vịt Mái chắc không chết cũng ung thư màng nhĩ.

Nói rồi “kẻ phá bình thế giới” bật cười khanh khách không biết rằng trong tim cô gái kiêu hãnh gục mặt xuống bàn kia vừa có một cơn chấn động mạnh. Cái giây phút hấn cất giọng lên bảo vệ cô bằng một câu bông đùa cũng là lúc cô quay nghiêng người nhìn hẳn từ khoảng cách chên vênh mặt bàn lên phía trên. Tai căng ra để nghe hết những lời mà lâu lắm chẳng ai nói về cô. Ừ thì có một chút ngông nghênh, một chút dờ hơi nhưng vẫn cứ là bảo vệ đấy, vẫn cứ là đứng về phía cô và vẫn cứ làm tim Dương khẽ xao động. Con người ta vốn luôn tự cho mình là bất cần, là chai lì kì thực lại là những người khát khao được sống, được yêu và được thương trọn vẹn, đúng nghĩa nhất. Chỉ là bởi thiếu thốn, bởi mong mãi chẳng được, đợi mãi chẳng thấy nên đành tự gán cho mình cái tội “bất cần” mà thôi...

Vẫn ở góc nhìn chên vênh ấy, Dương nhú mày nhìn kẻ lạ mặt từ từ ngồi xuống bên cạnh mình. Cái nhú mày như một thói quen để cô ghi nhớ những điều đáng được nạp vào não. Với những người xem thế giới như một nơi trú tạm như Dương ít chuyện xứng đáng để nạp vào đầu lắm, nên có chuyện hay ho là phải cố mà tập trung cho kì được, phải nạp vào đầu cho kì xong. Thích. Thích ngắm. Tạm là vậy. Kẻ phá bình với mái tóc xoắn bới tung, lông mi cong vút như con gái, đôi mắt sáng và gương mặt còn in đậm những nét nghịch ngợm vẫn thản nhiên vò vò đầu rồi ném chiếc chìa khóa vào ba lô, hoàn toàn không biết mình đang là mục tiêu của điểm ngắm... Trên đời này đâu có nhiều chuyện

để hứng thú, để thích và để thấy thú vị. Đơn giản là không nhạt, thế là đủ. Cô lại khẽ nhứ mày. Im lặng.

- Sao thế?

Cuối cùng, hắn cũng kịp đảo mắt để bắt gặp ánh nhìn của cô rồi như chẳng thèm quan tâm, nhanh chóng tập trung lại vào cái chân đang chễm chệ trên ghế, buộc lại dây giày, miệng vẫn không chịu yên:

- Gọi anh đi! Tôi sinh 27/12. Tên Vũ Huy. Sinh viên mới.

Nói rồi hắn đứng dậy, vỗ vỗ lên cái cặp:

- Trông giùm cái cặp! Tẹo trả công!

Thụy Dương cười. Nụ cười lúc này vẫn là cái nhếch mép thật nhẹ nhưng hình như có một chút thích thú khe khẽ. Cơ mà còn chưa kịp định thần đã thấy hắn phi như bay ra sân thể dục của trường. Dương lại cười nhẹ. Bắt gặp một điều thú vị trong cuộc đời vốn buồn, phải vui chứ! Nhưng trong Dương lúc này hình như nhiều hơn là cảm xúc vui thì phải.

Dương ngồi lặng lẽ nhìn vào chiếc cặp vừa đáp xuống mặt bàn. Sẽ chẳng ai tin những cảm xúc tươi mới đang nhen nhóm trong trái tim cô. Nhưng trong khoảnh khắc ban nãy, mọi thứ trong cô như vỡ òa, khi hai ánh mắt chạm nhau, khi Vũ Huy đáp chiếc cặp xuống bàn và gương mặt của hắn nghiêng nghiêng chăm chú buộc dây giày... Tất cả giống như dành riêng cho Dương vậy. Cô có cảm giác đã thân quen lắm. Ở đâu, có phải gặp hắn trong những giấc mơ chập chờn lúc tỉnh khi say của một con bé chỉ được phép yếu đuối khi đêm về. Những cảm giác rất lạ lắm lần đầu tiên nảy nở trong tâm hồn vốn tưởng đã chai sạn. Hóa ra khi trái tim con người ta càng đắng chát, càng héo hon thì những đợt lũ về càng dữ dội và cuồng nhiệt. Như chính lúc ánh mắt và nụ cười kia chạm vào tim Dương, hắn chẳng “lũ” đã về.

- Chị!

Thụy Dương chẳng thèm nhếch mắt lên đã hình dung được dáng đi hấp tấp, nhí nhảnh của cô em Nhã Thu. Ngày nào chả như ngày nào, cô em phiền phức ghé thăm thế giới của Thụy Dương như vị khách không mời bằng tâm thế đầy hào hứng như thế.

- Làm gì mà mặt nghệt hết ra vậy?

Thụy Dương nhăn trán không trả lời, đôi mắt trở lại vẻ bất cần cố hữu, nhanh chóng gục đầu xuống bàn. Cô bé đặt gói xôi cạnh vòng tay chị rồi ngoái lại nhìn cô chị gái bằng một ánh mắt luôn đầy yêu thương, miệng cười thật khẽ.

- Chị mệt ả, vậy chị ngủ thêm tí đi! Chị cứ thích đi học sớm cơ! Em về lớp đây! Ăn đi nhé!

Dương mệt mỏi, ngẩng mặt lên nhìn gói xôi, kéo xuống gầm bàn rồi lại gục xuống. “Đi học với mày để nghe lải nhải mãi không thôi à, ở nhà bị hành xác đủ

quá rồi à!”. Nói vậy nhưng Dương không ghét Thư, chỉ là đôi khi khó chịu vì cái vẻ trẻ con quá đỗi của cô em hờ mà thôi.

Thư chạy băng băng giữa sân trường, chiếc váy trắng thiên thần sát đầu gối khiến cô sinh viên đại học trông chẳng khác gì một nữ sinh cấp ba. Cầm chiếc điện thoại trên tay, Nhã Thư vừa đi vừa hồ hởi nói chuyện điện thoại.

- Cậu ở đâu đấy?
- Đồi diện sân bóng. Thư ra đi. Nhanh nhé!

Nhã Thư xoay xoay người, cố nheo mắt tìm mấy đứa bạn thân.

- Tớ không thấy cậu đâu cả này?
- Tạt qua sân bóng, chỗ ghế đá cây đa ấy? Nhanh lên, có chuyện hot đấy?
- Chuyện gì hot cơ? Tớ biết rồi, đợi chút!
- Ừ nhanh lên, có hotboy xịn cực.
- Ói...

Nhã Thư hoàn toàn không kịp phản xạ, quả bóng rổ đang bay theo hình xoắn ốc về phía nó. Nó cũng không kịp nhận ra nó đang đứng chổng chơ giữa sân bóng tự lúc nào.

Bốp...

Quả bóng đi theo đường thẳng không chệch hướng và “phía cuối con đường” chính là... đầu Thư.

Nhã Thư lão đảo rồi ngã xuống, chỉ kịp thấy một cánh tay đã đưa ra đỡ lấy vai mình. Thư thấy choáng váng, chưa muồn ngồi dậy chút nào. Xung quanh bắt đầu nghe tiếng xôn xao.

- Cậu ổn không?
- Ổn không?
- Nhã Thư? Cậu không sao chứ!

Đám đông có vẻ giãn ra khi có tiếng bước chân huỳnh huých chạy đến.

Là Thụy Dương!

Cô nhíu mày nhìn cô em gái, không cúi xuống, tay đút vào túi quần. Hoàn toàn không để ý đến ai và cái giọng bất cần quen thuộc:

- Chết chưa? Dậy đi! Nằm đó làm gì nữa?

Thư lồm cồm ngồi dậy. Ta xoa xoa đầu:

- Úi da, đau quá!

Cô nheo mắt ngược lên nhìn Thụy Dương, cố làm vẻ mặt đáng thương! Dương ngồi xuống sát cô em rắc rối, đưa tay chạm nhẹ vào vết thâm bầm trên mặt Thư, vẫn cố giữ giọng bình thản:

- Đau lắm hả? Có cần vào phòng y tế không?

Thư đứng bật dậy, chỉnh lại quần áo, đưa tay lên trán, chào kiểu quân đội:

- Thưa sếp, em không sao ạ! Hi hi.

Đám đông cười òa lên chỉ có Dương mặt vẫn lạnh tanh. Cô khẽ nhíu mày nhìn Thư, quá quen với những trò đùa nhạt nhẽo của cô em. Tay lại đút túi quần, mắt nhìn thẳng, bước ra khỏi đám đông, đi về lớp:

- Không sao thì về lớp đi! Nghịch ít thôi. Tôi không muốn ăn đòn quá nhiều đâu?

- Ôi chị... em...

Nhưng Dương đã lách qua khỏi đám đông tự bao giờ, dáng cô chậm rãi đi về lớp, mắt nhìn thẳng, hoàn toàn im lặng.

Nước mắt Thư bắt đầu ứa ra... Cô sờ tay lên trán mình nơi vết bầm vì bóng đập trên trán. Không khóc vì đau, Thư khóc vì cô biết người sẽ phải chịu đau nhiều hơn cô, không ai khác là Thụy Dương, người chị mà cô hết lòng yêu quý. Bất giác, rùng mình!

- **N**hã Thư là hoa khôi ngành ngân hàng đây, mà thật ra nếu thi cả trường thì em ấy cũng hoa khôi cho xem! Xinh thôi rồi! Đàn piano tuyệt hay? Dễ thương lắm! - Thằng bạn đập mạnh vai Vũ Huy, thao thao bất tuyệt về con bé vừa làm náo loạn sân bóng của bọn nó ban nãy.

- Dễ thương cái gì người ta đỡ dậy mà không cảm ơn lấy một tiếng! Nói chung tao thích em Thụy Dương khoa mình hơn. Con bé đó trông rất “chơi”! Tao thích. - Có vẻ không đồng quan điểm, Nam đi bên cạnh lên tiếng.

- Thì em ấy vội vã nên quên mà. Căn bản em Dương chả bao giờ thèm hé răng cười cái. Cứ lạnh lùng bất cần. Nhìn phát ớn. Tao thấy hai chị em nhà nó cứ như nước với lửa.

- Hình như không phải chị em ruột đâu! Chị em ruột sao chẳng thấy đi cùng nhau bao giờ.

- Ôi dào, ai mà biết, nhà đó cứ như ốc đảo ấy. Chả ai biết là thế nào nữa. Nghe cái My bảo chẳng bao giờ thấy em Thư đã động đến chuyện gia đình. Thế thì bố nào biết được. Chả lẽ đi hỏi em Dương. Lại chả ăn mảy bặt tai.

- Ô, sao mà im lặng thế?

- Ô biết gì mà nói! Bọn mà bắn như súng liên thanh rồi còn đâu.

Thật ra bởi vì Huy muốn tập trung nghe chuyện về hai chị em lạ lòng nọ. Nhiều tò mò và hứa hẹn nhiều bất ngờ đây. Biết đâu lại có chuyện vui vui hay ho ở trường này. Chẳng biết, dù sao ngày đầu nhập hội thể này cũng được coi là thú vị.

- Mà thích con bé Nhã Thư đó rồi đúng không?

Thằng bạn đi sát cạnh Huy hỏi nhỏ.

- Ồ, thằng này, còn chưa nói chuyện gì - Huy phản kháng - Thôi đi! Làm như tao không nhìn thấy không bằng! Chứ không phải mày đứng ngẩn ra nhìn em ấy không đỡ bóng mới để cho bóng bay thẳng vào đầu “mỹ nhân” à? Lại còn chạy tới đỡ kiêu anh hùng cứu mỹ nhân chứ. Haha.

Huy nhăn mặt nhìn thằng bạn mới quen cười cười:

- Ờ! Người vậy ai chả thích. Tao nhìn con bé quen quá ấy mà. Mà tao tán đồ nàng thì bọn mày có tiếc không?

- Ờ. Thì thử coi. Không có nhiều hi vọng đâu.

Huy không nghĩ thế. Cậu nhìn dáng con bé đang đi lững thững về lớp khu nhà A cùng mấy đứa bạn. Vẻ trong sáng dịu dàng đó khiến tim Huy xốn xao đến lạ. Đột nhiên Thư quay lại như cảm giác có người nhìn thấy mình, nhận ra Huy, Thư khẽ cười. Lúm má đồng tiền lộ rõ trên gương mặt xinh xắn. Gió nhẹ nhàng phả nhẹ khiến mái tóc dài buông xõa khẽ bay bay.

- Trang...

Tiếng gọi lấp lửng trong vòm họng, không thoát ra được. Hình ảnh này thân thuộc quá, gần gũi quá. Huy lặng đứng nhìn cho đến khi Thư mất hút sau những dãy nhà của ngôi trường đại học kiêu mới. Người ta thường nói đến dư vị của quá khứ, và tưởng tượng đến những ngọt ngào lãng đãng chẳng thể quên mà không biết rằng chính những đắng chát chạm đến từng góc ngách trong tim mới không thể nào bị xóa nhòa. Để từng giây từng phút mông lung của cuộc đời, nổi đau lại mơ hồ sống lại.

Những mô hình kinh tế nhảm chán trên bảng chả thu hút được chút nào sự chú ý của Vũ Huy. Ba cậu nói đúng: Cậu sinh ra không phải để học. Vũ Huy ngồi nghịch nghịch mấy cái dây chun rồi quay sang nhìn Dương:

- Này, này! Bò Thóc! Đây là em gái à?

Dương không ngẩng lên.

- Ừ!

- Chẹp. Thèm có em gái lắm đó nha! Ha ha

- Của nợ!

- Hô hô. Biết ngay mà chị em gái dễ cãi nhau lắm. Nhất là yêu chung một chàng chẳng hạn lại chả choảng nhau như chơi.

Dương nhú mày, lười biếng không trả lời, đếm từng bước chân chậm chậm của cô giáo. Cô sắp vào lớp.

- Chào cả lớp, lớp mình hôm nay có sinh viên mới à! Cô có rẽ qua văn phòng khoa nghe nói có sinh viên mới từ Mỹ về! Bạn nào đứng lên giới thiệu đi.

Vũ Huy nhăn mặt đứng dậy. Cậu vẫn ghét nhất cái kiểu giới thiệu mất thời gian này.

- Dạ, em giới thiệu ngoài sân bóng ban nãy rồi ạ!

Cậu càng ghét hơn cái cảm giác cả chục ánh mắt quay lại sẫm soi cái vẻ đẹp trai ngời ngời của mình.

- Em giới thiệu lại đi, cô muốn nghe.

Cô giáo gườm gườm nhìn cậu, vốn đã nghe danh cậu học sinh một năm chuyển trường đến năm lần này rồi.

- Thưa cô, thưa các quý anh chị bạn bè, mình tên Vũ Huy. Học hành thì chả bằng ai nhưng chơi thì vô đối ạ. Nói chung là một năm tớ chuyển trường vài ba lần nên đừng ai tỏ tình với tớ là được rồi. Xin hai chữ bình yên. Tớ chả thích con gái lắm.

Cả lớp nhao nhao vì màn giới thiệu bá đạo. Mấy đứa con gái có vẻ buồn ra mặt. Còn bọn con trai thì hào hứng thấy rõ. Nhìn cậu ta đã ra dáng chất chơi, ban nãy lại còn tung hoành trên sân bóng. Trừ cú cuối cùng không chịu đỡ bóng để đập trúng đầu Nhã Thư thì đúng là quả nào ăn quả ấy, chất đùng hời. Kiểu này mấy khoa khác chỉ đáng con muỗi vo ve chơi.

- Dạ, em xong rồi ạ! Cô có thể tiếp tục diễn đàn ạ!

Vũ Huy cười tươi rói, nhìn mọi người xung quanh.

- Thứ nhất, từ ngày mai em học cách ăn nói cho đúng mực. Thứ hai, cô muốn em cắt lại tóc, nhuộm đen và từ ngày mai ăn mặc nghiêm chỉnh đi học. Quần thể thao chỉ dành cho bộ môn giáo dục thể chất thôi. Cô biết em sống ở Mỹ nhiều năm, về Việt Nam cũng không ổn định nhưng cô hi vọng em biết “nhập gia tùy tục”?

- Dạ, nhưng trước khi vào học em có hỏi bố: “Trường này có ép nội quy chặt tóc tai quần áo không?” Bố em bảo không! Luật này mới ra ạ?

- Không có luật, nhưng là ý thức.

- Ồ, thế ạ, vậy là không bắt buộc rồi!

- Tôi bắt buộc. Nếu anh không làm theo thì đừng vào lớp của tôi!

Vũ Huy lại cười, vẫn nụ cười tỏa nắng, rạng rỡ. Lưỡi đũa đưa trong miệng rồi chậm chậm thốt lên một tiếng: “Vâng” có vẻ cam chịu. Ngoái mắt nhìn sang. Thụy Dương vẫn gục mặt xuống bàn. Hình như hoàn toàn không quan tâm đến mọi chuyện vừa xảy ra nãy giờ. Lạ lùng. Trời, con nhỏ này kì dị nó vừa vừa thôi chứ.

- Chị ơi!

- Gì?

- Em đợi chị về cùng!

- Về trước đi!

- Nhưng mà...

Dương ngược mặt lên nhìn Thư trong chốc lát, khẽ nhíu mày tỏ ý không hài lòng. Thư vội rút bàn tay đang bám lên vai chị lại:

- Nhưng mà, chị về muộn hơn. Em sợ mẹ sẽ phạt nặng hơn!

- Trước sau gì chả phạt... Tha cho tao đi. Đừng ở đó lải nhải nữa!

Nói rồi, Dương đứng dậy, tay vợ vội chiếc ba lô, khoác lệch vai hai tay bỏ vào túi quần. Đi thẳng. Thư nhìn theo dáng chị bước chậm ra sân trường. Dương bé nhỏ giữa những cơn gió đông đang thổi thổi ngoài kia, chiếc quần đồng phục được cắt may lại rộng thùng thình và chiếc túi khá to bằng vải cứng chỉ giữ nguyên màu đồng phục cho phải phép. Thụy Dương vẫn vậy! Nỗi buồn luôn được giấu trong từng nhịp thở. Những thần thức luôn bực tron trong đáy mắt... loang loáng và lặng lẽ. Chỉ một sự bất cần, một sự mạnh mẽ cố tạo mà thôi. Thư biết và càng thương chị nhiều hơn. Nếu Thư không quá yếu đuối... Nếu mẹ yêu Dương nhiều hơn... Và nếu ba đừng ra đi... Đừng để mẹ dồn những tức giận, nỗi đau lên Thụy Dương. Có lẽ... có lẽ... chị của cô đã không vậy. Thư thôi nhìn những bước chân, mệt mỏi có phần chán nản của chị mình, từ từ ngược lên bầu trời. Những áng mây cuối thu như cũng nhạt hơn, lặng lẽ giăng khẽ khắp bầu trời. Màu xanh trong nhòe đi sau những vệt mây ướt. Cô nhìn thấy ba mình ở đây. Rất hiền từ, mỉm cười với cô.

- Ba à, cho chị con được sống vui vẻ chút được không ba!

Thư nhớ ba. Cô thèm được đến thật gần ba, thủ thủ vào tai ba những nụ hôn ngọt lịm và kể cho ba nghe những chuyện hay ho ở lớp, chuyện chị Dương, chuyện về mẹ. Và ba sẽ kéo cô lại gần, hôn lên tóc cô: “Con gái của ba, bao giờ

mới chịu lớn vậy”. Cô không thích lớn, cô thích cứ bé vậy. Bé xíu trong vòng tay ba mẹ và chị Dương. Cuộc sống của cô đủ đầy quá. Thử chẳng mong gì hơn thế! Với cô mọi thứ giống như một thiên đường. Vậy mà lúc này nó biến thành gì không biết nữa. Thử không tự ý thức được. Cô thấy mình vẫn bé nhỏ như vậy, vẫn ngốc nghếch như thế, chỉ những người xung quanh cô là thay đổi đến chóng mặt. Từ ngày ba mất, Thử luôn cảm thấy lạc lõng trong chính cả gia đình mình, lạ lẫm với Thụy Dương, với cả mẹ.

Đầu óc Dương hoàn toàn trống rỗng, lơ đãng bước ra công trường. Không kịp nghe cả tiếng lá khô vỡ ra dưới bàn chân mình để nhận ra đông đang về. Chiếc áo mỏng dính tạt đi trong gió. Rất lâu rồi hầu như Dương không có ý niệm về thời gian, đông sang hay hè về, những khoảnh khắc giao mùa chỉ giống như chút gió nhẹ lướt qua. Một chút cảm giác. Nhưng nhạt quá. Không đủ để lại nơi cô nhiều cảm giác. Giống như lúc này, chân Dương vẫn bước. Hoàn toàn vô thức.

Vút. Tiếng gió tạt mạnh. Chiếc xe máy bẻ góc, sát vào người Thụy Dương. Cánh tay cô bị đẩy đi bằng một lực kéo đủ mạnh. Dương cảm nhận sự gấp gáp nơi một bàn tay khác. Nắm chặt. Là Vũ Huy.

Chưa kịp định thần lại, một chiếc xe ô tô đã phanh kít cách chỗ cô đứng chỉ vài bước chân.

- Diên hả, đi đứng thế hả? Muốn chết à?

Một ông bụng phệ, mở cửa kính, thò đầu ra, quát tháo. Dương chưa kịp phản ứng. Nhưng chàng trai “anh hùng cứu mỹ nhân” của cô đã kịp đốp lại ngay:

Này, xe xịn mà phanh đều bác còn chửi ai? Nói rồi, kéo tay Dương lên, đặt cô ngồi ngay ngắn lên chiếc xe máy. Chụp mũ bảo hiểm lên đầu cô. Cài chốt. Tất cả những hoạt động ấy diễn ra chỉ trong vòng chưa đến một phút. Chăm chú.

Ông bụng phệ vẫn chưa chịu buông tha. Mở cửa kính xuống xe.

- Ô, thằng nhãi ranh này. Mày còn to mồm cãi à?

- Vâng. Thằng nhãi này có thể cho con xe xịn của bác đi “viện” bất cứ lúc nào... nếu cô ấy có mệnh hệ gì?

Những từ cuối cùng vút đi theo tiếng gió, có lẽ chỉ mình Thụy Dương kịp nghe thấy. Vậy đã là quá đủ. Dương thôi nghĩ ngợi, cô nhìn hai bên đường, mọi thứ lướt nhanh đến chóng mặt. Lâu rồi, Dương vẫn đi bộ thật chậm từ trường về nhà, từ nhà đến trường. Nhanh để làm gì khi mọi thứ trước mặt cũng chỉ là sự lặp lại đến nhạt nhẽo và ngày mai chẳng phải cũng giống hôm nay sao? Cảm giác này thật lạ lẫm. Ngồi sau một cậu bạn trai, trên chiếc xe tay côn với vận tốc chóng mặt. Mọi thứ lướt qua theo một trật tự đảo điên không có sắp đặt. Bỏ quên hết những ngày đang sống. Bay. Tóc ngắn. Rối tung. Nụ cười hiểm hoi. Bật nở.

- Sợ không?
- Sợ gì?
- Tốc độ!
- Không!
- Còn vụ ban nãy?
- Không!
- Bị người lớn chửi?
- Không!
- Đi chơi không?
- Có

Vũ Huy quay khễ quay đầu lại phía sau, liếc nhìn cô bạn hay ho mà cậu vừa mới phát hiện được!

- Like this. Con gái phải thế!

Thụy Dương im lặng một hồi rồi lên tiếng:

- Cảm ơn nhé! Vì ban nãy!
- Thôi đi! Ôn huệ gì! Bạn bè mà! Lại còn cùng bàn nữa chứ! Bỏ đi!

Cười tỏa nắng. Và vít ga.

Lắc mạnh đầu. Mớ tóc xoăn rối bay trong gió. Rất đáng yêu!

Dương mỉm cười quan sát từng động tác của cậu bạn mới quen. Thích thú. Cô bỏ tay khỏi túi quần, chầm chậm chạm khễ vào thắt lưng Huy. Hơi ấm từ cơ thể hần hình như len theo hai lớp áo, khễ chạm đến bàn tay Dương. Những đụng chạm đầu tiên khiến trái tim vốn chai lạnh của Thụy Dương khễ rung lên.

Con ngõ nhỏ và góc ngách. Dương không biết chính xác mình đang ở đâu nữa. Mang tiếng ở Hà Nội nhưng cô hầu như biết rất ít về nơi đây. Không lượn lờ sau giờ học. Không phượt đêm như các bạn trẻ trâu bây giờ. Không bạn bè. Với cô, cuộc sống chỉ một hành trình từ trường về nhà vào buổi sáng và ngược lại vào chiều hoặc trưa. Thi thoảng, Nhã Thư có rủ rê cô đi lượn lờ đâu đó. Nhưng với Thụy Dương những cuộc la cà, quán xá mà Nhã Thư gọi là “khám phá ẩm thực” là những trò trẻ con, vớ vẩn, mất thời gian. Dù thật ra thời gian rảnh rỗi của Dương chỉ dành để cho một việc: Ngủ.

Vũ Huy bóp kít phanh trước cửa quán như muốn phi cả vào bên trong. Không bước vào quán cũng không với tay rung chiếc chuông nhỏ nhỏ xinh xinh trước cổng mà đứng dạng chân. Chiếc quần rần di thùng thình. Tay Huy đang rộng hết cỡ. Hét âm lên:

- Aaaaaaaaaaaaaa.... libaba.... Đón ta!

Một con chó trắng, to sụ xông phi qua kẽ cửa chạy xộc ra ngoài, mừng rỡ nhảy chồm lên người Huy. Cậu cười như nắc nẻ, ôm ngang con chó cưng nựng. Cho đến tận khi cuộc gặp gỡ đã chuyển sang giai đoạn hiền hòa hơn, khi chú chó được thả xuống liềm lấy liềm để vào chân Huy, còn chủ của nó thì hết vò đầu lại bút tai con cún yêu quý, Dương vẫn có cảm giác cả hai như muốn bầu xé lẫn nhau chứ chẳng yêu quý gì sất.

- Ôm ấp nhau xong chưa?

Thụy Dương giật mình ngẩng lên. Hóa ra nãy giờ không chỉ cô quan sát mà có đến cả một đám năm thằng con trai cùng bật cửa bước ra ngay sau chú chó trắng.

Huy cười hì hì, tay vẫn dang rộng. Từng cậu bạn một nhảy vào ôm chầm lấy hắn. Đập bốp vào vai Huy đầu đổng.

- Quý thật! Bọn mày nhớ tao đến phát điên hết hả?

- Thằng đêu, mày nhắc nhiều, tao hắt xì hơi suốt ngày là sao hả?

- Ủ, haizz... Đúng đấy, nhớ thì gọi điện. Cứ cái trò đàn bà báo hại anh em.

- Ở nhà, không lo buôn bán làm ăn, tao nhắc cho chúng mày chết!

- Bọn tao mà chết thì em Bông Xù của mày cũng lượn nhé...

- Á, hóa ra một con chó Bông Xù của tao cứu mạng mấy đứa chết dẫm bọn mày đó hả? Giỏi quá nha!

Cả bọn xông vào, đưa ôm đầu, ôm cổ, chặn Vũ Huy lại, công kênh, định đưa vào quán. Đột nhiên:

- Khoan. Tao quên. Có khách. Có khách. Đặt xuống.

Sau lời nói của Huy, cả hội hướng theo ánh mắt hắn, quay hết lại nhìn chằm chằm vào Thụy Dương. Chú chó cũng tập trung điem nhìn về cô gái kì lạ. Sủa liên hồi từng tiếng, gằn mạnh và khô khốc, có vẻ không nhiều thiện ý. Thụy Dương đang đứng ngay trước mặt, chéch một góc quán. Ánh mắt hoàn toàn không đáp lại, nhìn sâu ra mặt hồ trước mắt, không có vẻ vừa mới đề tâm đến câu chuyện ban nãy của họ... Một chân đá đá nhẹ đất dưới sàn... Miếng kẹo cao su đều đều nhai trong miệng... Tay buông lơ trong túi quần rộng... Gương mặt hoàn toàn bình thản như chính mặt hồ lặng thình. Bọn Bô Đồi nhìn Dương cười chân thiện dù không nhận lại được chút biến chuyển thiện ý nào trên gương mặt cô. Vũ Huy vội lên tiếng:

- Vào đi.. Ồ, bỏ tao xuống, cái bọn này... Thấy gái tíit cả mắt. Bỏ xuống đê.

Huy loạng choạng đứng dậy. Cả bọn vẫn im lặng. Một con bé lạ lưng hay ho. Kha khá đưa trong nhóm sẽ nghĩ thế. Tất nhiên rồi.

- Vào nào...

Nói rồi, không đợi Dương gật đầu, Huy nhanh chóng nắm lấy tay cô, kéo vào quán. Họ lướt qua. Chiếc chuông nhỏ kêu khe khẽ. Những người khác lướt

qua. Chiếc chuông nhỏ lại kêu, khe khẽ... Những âm thanh nghe nhí nhảnh, vui tươi đầy lạ làm rót vào tai Dương. Nghe và cảm nhận. Lâu lắm rồi, ngay cả việc đơn giản ấy cô cũng không buồn làm. Tại sao phải nghe khi cuộc sống này nhạt nhẽo đến thế, nhưng hình như với những con người này, mọi thứ thật sự rất sinh động. Dầu giả bộ không nghe không thấy nhưng Dương hoàn toàn không bỏ qua một lời nào của họ. Những câu bông đùa hồ hởi, tiếng cười sảng khoái trong vắt kia như một cuộc sống khác với cuộc sống u ám Dương đang từng ngày trải qua. Chính nụ cười tỏa nắng của Huy phải chăng cũng là thứ khiến cô yêu thích và cởi lòng mình hơn. Đôi khi với chúng ta điều đó chỉ là một chút xíu rất đỗi bình thường nhưng với một ai đó chỉ một ấn tượng rất nhẹ thôi lại có sức mạnh lớn lao vô cùng. Giống như người mệt nhoài về đích, lẫn trong một tiếng reo hò cổ lên là lời động viên thủ thi: Em đợi anh ở cuối con đường. Chỉ vậy thôi.

- Giới thiệu nhé. Đây là Thụy Dương, bạn cùng lớp mới. Vừa gặp trên đường nên rủ đến đây luôn.

- Đây là bạn bè tôi, hội dân chơi Bồ đời điên loạn!

- Chà! Hóa ra mày về đã làm xong hồ sơ trường mới, đi học và quen được cả bạn gái rồi cơ đấy!

- Ôi dào, ông già lo hết! Vừa xuống máy bay đã nghe nói, mai đi học luôn nhé! Xong. Hết ăn chơi.

- Kể ra cũng muốn việc học của mày không gián đoạn. Lo cho thằng quý tử đấy mà!

- Ôi dào, lo hã, mới đi được một buổi đã thấy bà chủ nhiệm nhạt như nước lã rồi.

- Ờ hờ, kiếm được cô bạn không nhạt còn gì?

- Chả biết là có nhạt không đấy? Ngồi cùng bàn mà nhạt nữa thì chắc tao thành thầy tu trong cái lớp đó mất.

Dương ngồi trên chiếc ghế, hơi lệch lệch một chút so với chiếc bàn, chăm chú nhìn một trong năm cậu bạn mới, có vẻ là chủ quán đang hí hục pha đồ uống phía sau chiếc bục. Ly nước cam đặt sang một bên. Mặc định dành cho cô. Dương hơi liếm môi. Đang thèm lên tiếng, muốn đổi sang một chút cocktail như mấy ly bên cạnh. Hôm nay là một ngày đáng uống lắm chứ! Đột nhiên, thấy Vũ Huy và bốn cậu bạn cùng quay sang nhìn mình. Khẽ nhếch mắt sang. Nhíu mày. Hơi bất ngờ. Nhưng gương mặt vẫn giữ nét bình thản, lại quay lại dán mắt vào những chiếc ly thủy tinh ban nãy. Chú chó Bông Xù lại khành khạch mấy tiếng sủa không nhiều thiện chí! Huy cúi xuống, đưa một tay cho nó liếm. Một tay nâng ly cocktail chạm môi.

- Chà trình độ của chú em có vẻ lên level đó. Duyệt.

Rồi quay sang Thụy Dương:

- Làm một chút không? Nước cam có vẻ không hợp với cậu đâu!

Dương cầm ly rượu Huy vừa đưa. Uống một ngụm lớn. Chát men làm cô thích thú. Liếm môi. Ngọt thật. Thấy cuộc đời đáng sống hơn chút rồi đây. Dương khẽ mỉm cười. Huy cũng kịp nở một nụ cười rạng rỡ quen thuộc. Cốc nước cam được thay bằng một ly rượu khác. Và không khí quanh cô không còn quá nặng nề. Những người bạn mới, cười nói liên tục khiến Dương thấy dễ chịu hơn.

- Lạnh không?

Huy hét to, chiếc Exciter vẫn vút đi như đập cả vào gió. Tay Huy thụt vào trong tay áo, nắm chặt tay ga. Dù gió vù qua bên tai, sức hét của Huy vẫn khiến mấy người xung quanh giật mình quay lại. Cậu đáp lại bằng một nụ cười vô tội.

- Sao chế, lạnh không?

- Ừ, có!

Chiếc xe phanh gấp, tạt vào lề đường. Đang đi với tốc độ chóng mặt đột nhiên dừng phụt. Cách đi xe của Huy khiến Dương thấy như điều đang bay mà đứt dây vậy.

- Xuống xe, xuống xe...

Dương nhíu mày, rồi nhanh chóng nhảy xuống.

Huy chìa cho Dương chiếc áo mưa vừa moi từ cốp.

- Mặc vào!

- Không! Trời đâu có mưa!

- Ai bảo trời mưa mới được mặc áo mưa? Mặc đi!

- Không!

- Ôi dào mặc đi, không ai nói cậu hâm đâu. Mặc cho ấm. Việc mình mình làm. Sợ gì ai nói - Huy đoán ý Dương.

Dương không trả lời, cô im lặng. Cơn gió mang vị dầu đông lướt qua. Dương khẽ rùng mình. Nắm chặt tay trong túi quần. Kẹo cao su nhai liên hồi trong miệng.

- Thôi, không mặc thì tôi mặc.

Huy quờ tay qua cổ Dương. Đẩy cô sát lại mình. Tự nhiên như không.

- Ngồi gần lại, chui đầu vào đi. Biết đang đi với tốc độ nào không hả? Lạnh chết giờ?

Ánh sáng từ những cột đèn lờ mờ khiến Dương nhìn rõ lưng áo Huy. Cảm giác gần gũi khẽ khiến tim cô giật mạnh. Dù sao ban sáng cô cũng đã hùng hồn tuyên bố với bản thân: "Cậu ấy là của mình". Nên sự bối rối lúc này là hoàn toàn có thể hiểu được. Cái nóng bí bách từ chiếc áo mưa khiến cô thấy khó chịu.

Nhưng hơi ấm từ cơ thể Huy nhẹ nhàng len lỏi vào lớp áo trắng mỏng, chạm nhẹ vào da thịt lại khiến cô không khỏi bồi hồi... Dương khẽ lúc lắc mớ tóc rối, có xua đi cảm giác lạ lẫm, mới mẻ này.

Anh đèn tầng ba vẫn bật. Dương dùng lưỡi đưa miếng kẹo cao su đi một vòng trong miệng, như để có thêm chút bất cần.

- Xong! Tôi ở đây rồi! Cậu về đi!

Huy giả bộ căng mắt, chéch cái nhìn về phía ngôi nhà năm tầng nguy nga nhưng có phần khép kín ở riêng một góc đường. Cây cối xung quanh đã che chắn hết ánh sáng từ bên ngoài. Tối tăm. Không hiểu sao cậu có cảm giác ấy. Nhà Dương? Vậy cũng là nhà của con bé xinh như nắng đã làm hấn mất phương hướng ở sân bóng chiều nay. Chà, vẫn kịp xin lỗi! Tên gì nhỉ? À, Nhã Thu!

Bóng đèn đường hắt mạnh xuống con đường bê tông, những hạt sỏi lấp lánh, đôi giày màu đen của Thụy Dương chỉ khẽ nhúc nhích, không dịch chuyển.

- O, cậu vào nhà đi!

- Cậu quay xe về trước đi!

- Sao phải vậy?

- Sao không vậy?

Huy đưa tay lên vẫy nhẹ, ý bảo Thụy Dương lại gần. Hấn cẩn thận tháo chiếc mũ bảo hiểm trên đầu Dương, ngoắc vào xe:

- Vì tôi còn phải đòi cái mũ bảo hiểm yêu quý của tôi nữa! Bye nhé! Ngủ ngon!

Rồi lại rờ ga. Máy giầy sau đã mát hút khỏi con đường dài trước mặt. Mọi thứ tĩnh lặng như chưa từng tồn tại. Những bóng sáng nhập nhòa của cột đèn cao áp lại lặng lẽ in mình trên mặt đường bóng loáng. Dương dậm chân, xoay một góc 180 độ. Bước như đếm về phía cánh cổng cao. Lách tay mở cửa. Không chút rón rén, cô biết có người vẫn đợi cô: Mẹ. Và con bé Nhã Thu chắc cũng chưa dám ngủ. Nghĩ đến đó, Dương khẽ cười, hay đơn giản chỉ là cái nhếch mép thật nhạt. Cô thở hắt trước khi bước vào.

Căn phòng khách được trang trí khá đơn giản bằng bộ ghế sofa màu tro xám. Một vài chậu hoa cắt tỉa khéo léo được ba cô đặt từ trước khi mát. Một vài con gấu bông được Nhã Thu đặt bên cạnh. Và những bức ảnh gia đình chụp chung. Trong bức ảnh nét cười của họ tươi vui thấy rõ. Khi ấy, gia đình họ còn tận bốn người. Đôi khi chỉ là một mắt xích nhưng bạn lại là tất cả trong cỗ máy ấy. Mát

đi rồi, cỗ máy chỉ còn là đồng phế liệu vứt đi, tồn tại mà không sống. Gia đình này cũng vậy. Và mắt xích ấy đã bị định mệnh cướp đi khỏi bàn tay họ rồi. Dương cúi xuống, vừa lách chân khỏi đôi giày to sụ, đã nghe giọng trầm trầm của mẹ:

- Nhã Thư, lên phòng!

Con bé giật mình, ấn nút tắt ti vi, quay lại nhìn chị, đầy xót xa rồi quay lại nhìn mẹ, đang đứng quay lưng lại trong ngăn bếp:

- Mẹ à!

Im lặng.

- Mẹ ơi! Là...

- Lên phòng ngay!

Dương cười khẩy nhìn những bước chân sệt sệt của Thư, đang nhón chậm lên từng bậc cầu thang, mắt hết nhìn chị lại nhìn mẹ. “Sự phản đối của nó, lúc nào cũng yếu ớt đến vậy thôi. Trông mong gì? Lần nào cũng đúng cái bộ dạng phát

ngán ấy. Mà thật ra có trông mong thì mẹ vẫn chả bao giờ thay đổi.” Lại nhếch mép. Cười nhạt.

- Mấy giờ rồi? Tại sao đầu cái Thư bị đau?

Dương vẫn đứng im, tay buông thõng trong túi quần, không có ý định trả lời.

- Đi đâu về?

Cô thở dài chậm chậm lên tiếng:

- Mẹ đánh nhanh lên! Con cần ngủ?

Bốp. Cái tát đầu tiên mở màn cho hàng loạt roi da quật lên người Dương.

- Tao bảo mày bỏ cái mặt xác láo ấy đi bao nhiêu lần rồi. Nhớ không?

Mỗi từ “nhớ không” bật ra. Chiếc roi lại vụt xuống. Chiếc quần rộng thùng thình không giúp cô chống lại được cơn đau théc ruột. Dương cắn chặt môi. Máu không chảy nhưng cô nghe dưới lớp da kia mọi thứ òa vỡ, không còn cảm giác.

Dương không khóc, cô có cảm giác nước mắt không thể chảy. Chiếc roi vụt mạnh lên tà áo trắng. Vải voan mỏng bám luôn vào vết hằn nơi da thịt. Dương khụy xuống. Vẫn chưa xong.

- Tao bảo mày phải bảo vệ Nhã Thư như mạng sống của mày, mày biết không hả? Bao nhiêu lần rồi! Nhớ không hả? Hả? Hả?

Mẹ cô vẫn gào lên cùng với chiếc roi da điên cuồng. Dương dùng một tay che đi vết thương phía sau lưng. Chiếc roi lại vụt lên, tay cô tê dại như rách thịt. Cô mím môi chặt hơn. Màu môi bên ngoài đã bợt đi, dồn máu dưới vết răng cắn siết.

Tiếng khóc của Thu át đi tiếng roi. Mẹ cô buông chiếc roi xuống đất. Từ từ, đi lên cầu thang, đóng chặt cửa phòng.

Không một lần quay lại. Bao nhiêu năm nay vẫn vậy. Vô tình đến đáng sợ.

Thu lồm cồm bò lại chỗ chị cô đang quỳ gối, một tay chống xuống đất, tay còn lại vẫn giữ nguyên tại vị trí ban nãy bị chiếc roi quật mạnh. Gương mặt cúi gằm, mồ hôi roi như tắm, gương mặt nhợt nhạt. Trong những giọt mồ hôi ấy xen lẫn vị nước mắt mặn chát lắm. Thứ nước loang loáng trên gương mặt kia, mấy phần là mồ hôi, mấy phần là nước mắt, Thu không phân biệt được. Nhưng tim cô nhói lên, đau đớn lắm.

Không gian vẫn lặng thinh trừ tiếng khóc nức nở của Nhã Thu. Tuyệt nhiên không phải Thụy Dương. Năm phút, mười phút... hai mươi phút Dương giữ nguyên tư thế, dùng toàn bộ ý chí tự chịu đựng cơn đau đang nứt máu từ bên trong. Cái lạnh từ những cơn gió lùa qua những khe cửa sổ khiến vết roi quật thêm xót buốt, nhức nhối đến tận tim.

Chị ơi, em... em xin lỗi. Chị ơi...

Dương không trả lời, cô gạt cánh tay Nhã Thu, loạng choạng đứng dậy. Khẽ kéo áo. Miếng vải bị kẹt dính nơi vết thương bung ra... vết thương động cựa... toàn thân lại đau đớn đến tê liệt. Dương nhắc người lên từng bậc cầu thang. Hơn lúc nào hết, Dương muốn một mình, sau cánh cửa đóng kín trên phòng cô, được tự mình an ủi chính cơ thể đang quằn quại của mình. Không cần ai khác.

Dương đẩy công tắc của chiếc bình nóng lạnh sang nút nóng. Rồi nghĩ thế nào lại gạt tay sang nút lạnh. Cô chậm chậm lột chiếc áo trắng ra khỏi cơ thể. Tự xoay người, ngắm mình trong gương. Trong gương là hình ảnh tấm lưng đầy những vết roi da, mới có, cũ có, nhưng vết nào cũng sâu hõm xuống. Làn da trắng nõn trên ngực hay bụng được thay thế bằng tấm lưng nham nhở đến phát sợ. Cô sờ tay chạm vào những phần đùi bị thương. Tay cô lạnh quá! Dương mân mê những vết hằn đỏ au như muốn bút máu, cười nhạt nhẽo: “Búng tay một cái là chảy máu luôn thôi mà”.

- Chị ơi... Chị ơi!

Có tiếng Thu gọi cửa.

- Em để thuốc bóp trước cửa. Chị tự bôi cho mình nha.

Dương không trả lời, cô lặng nghe tiếng bước chân của Nhã Thu, kết thúc bằng tiếng đóng cửa rụt rè phòng kế bên.

Vặn nước. Nước lạnh khẽ lướt qua da thịt Dương, mơn man những vết thương ban nãy. Cô không nghe rõ nỗi đau, không hiểu cảm giác mình lúc nãy. Nhạt quá!

Dương vớ tay. Vặn mạnh. Chế độ to nhất. Nước xối xả. Tim cô giật mạnh. Những vết hõm xước vì roi da động cựa. Nước như một lần nữa đập ngàn mũi kim lên da thịt cô, tước máu những đau đớn vốn bướng bỉnh.

Và Dương khóc. Cô gào lên trong tiếng nước buông mạnh. Cô khụy xuống, cuộn tròn cơ thể trong vòng tay mà gào khóc. Nước mắt chảy hòa lẫn trong dòng nước đang tấp xuống mặt cô. Bông rớt. Dương ngấm con bé trong gương. Lau nước mắt cho con bé trong gương. Không được. Xa quá. Đây là nước mắt. Dương không biết. Con bé vẫn khóc. Tim nó đau lắm.

Mẹ ơi!

Cô bật lên thành tiếng âm thanh ấy trước khi chợt bừng tỉnh khỏi nỗi đau này.

Thư dậy muộn. Vợ vội chiếc áo khoác trên bàn. Cô lặng lẽ nhìn hộp thuốc bóp lặn lông lóc trên bậc cầu thang ngay cạnh cửa phòng chị. Một chút buồn khê lẫm. Thư đã quen với điều này và quen với tất cả bản tính bất cần một chút của chị. Dầu vậy, cô vẫn thật tâm muốn chăm sóc cho Dương. Thư mỉm cười thật dịu dàng nghĩ về chị mình, nụ cười dấu trong chiếc cổ áo lông đồ sộ, lấp lánh chiếc răng khềnh và lúm má đồng tiền dễ thương. Thư có vẻ đẹp trong sáng và bình lặng của những thiên thần sáng mai. Cũng như bản chất thánh thiện trong cô.

Nhà hai chị em cách trường không xa, Thư vừa đi bộ vừa lẩm bẩm giai điệu mới học đàn hôm qua. Giọng hát của cô trong và sáng đến lạ. Có cảm giác gió chạm vào cô chậm hơn, mây lững thững hơn nơi từng bước chân tí tách của cô gái nhỏ. Nắng nhẹ buông sà nơi mái tóc bóng dài của Thư, làn da trắng ánh lên niềm vui hây hây nơi bờ má. Chân váy đồng phục xoay tròn lộ đôi chân thẳng mịn. “Lớn lên rồi, con gái bố sẽ là một đại mỹ nhân”. Ở trường Thư đã là một đại mỹ nhân rồi. Đáng yêu, xinh xắn, trong sáng, nhẹ nhàng lại đàn cực hay. Ai trong trường không biết đến tên Thư.

Hóa ra cô vẫn đi học rất sớm. “Chà vậy mà chị Dương còn đi trước cả mình cơ đấy”? Cô chậm rãi nháy trên từng bậc cầu thang màu vàng mới tinh của trường.

- 40.

- 41.

Nhã Thư xoay tròn trên bậc cầu thang cuối cùng khiến chiếc váy xòe rộng trông thật thích mắt. Chiếc ba lô gấu phía sau nhấp nhô, mái tóc dài buộc đuôi gà phía sau lúc lắc. Trông Thư thật đáng yêu! Cô kết thúc việc đếm bậc thang bằng cái chép miệng:

- Ô, vẫn 42 chứ?

- Chứ chả lẽ mỗi đêm cầu thang trường lại xây thêm một bậc à nhóc con?

Tiếng nói của ai đó cất lên khiến Thư khẽ giật mình, nhưng không vội quay lại. Cô bước thêm lên một tầng và tiếp tục:

- Nếu anh muốn nó khắc sẽ là 43 bậc liền thôi?

- Ồ, có người đòi xây cầu thang hộ trường kia đấy!

- Ồ, mai em sẽ đếm 43 bậc cho anh coi!

- Hờ, hờ, hâm, thừa hơi quá!

Nói rồi, Vũ Huy tót lên bên cạnh cô bạn đáng yêu, ghé sát vào khuôn mặt xinh đẹp đã kịp làm cậu ngẩn ngơ ở sân bóng chiều qua. Khuôn mặt vẫn còn một vết bầm vì quả bóng đập thẳng không được đón lại. Khẽ thì thầm:

- Ồ, được đấy! Mai cho anh đếm với nhé! Anh là Vũ Huy. Lớp Ngân Hàng 3. Khóa 22.

- Aaaa. Lớp chị Dương nhà em đó. Ngân hàng 3 học cuối dãy nhà A đúng không anh? Em là Nhã Thư học kế toán khóa 21. Hi. Em là em gái chị Thụy Dương đó.

- U! Em thì ai chả biết! Người nổi tiếng mà.

- Đâu có ạ! Mọi người yêu quý em nên nói vậy thôi!

- Không dung mọi người quý em chắc. Thôi anh về lớp đây.

Đáp lại sự ngạc nhiên, ánh mắt tròn xoe của Thư chỉ còn cái đầu xoắn tít, rồi tung, được buộc một chỏm bằng một sợi dây màu mè và cánh tay giơ cao:

- Nhớ nhé! Mai! Nhóc con!

Thư cười. Nhìn chỏm tóc tí hin buộc chun màu sắc phía sau quả đầu lôm côm của ông anh khóa trên lạ lùng: “Đầu tóc vậy mà cũng được vào lớp sao. Cô giáo bên khoa Ngân Hàng dễ tính hơn hẳn bên mình.” Rồi đột nhiên thấy vui vui. Một niềm vui mơ hồ không rõ ràng cho một ngày mới.

Ngày mới của Vũ Huy bắt đầu không hề nhạt. Bắt đầu bằng một lời hẹn: “Đếm bậc thang” kể cũng hay đấy chứ? Huy mang nụ cười cho đến tận khi vào lớp và ném cái cặp xuống bàn đánh thức cô bạn Thụy Dương như thường lệ. Cô bạn lại nhếch mắt lên, nhìn Huy, chau mày và nhanh chóng gục xuống bàn. Đúng là đồ kì cục, Thụy Dương ạ!... Nhưng mà may mà có con bạn như cô không thì mấy năm học ở đây chắc tôi chết vì chán mất. Khám phá một cái Bò Thóc như cậu cũng vui phải biết. Huy cười lém lỉnh tự đắc rồi lay nhẹ vai Dương.

- Này, này...

Huy giật giật túm tóc đuôi gà chổng ngược của Dương cho đến khi cô chịu ngược đôi mắt đỏ ngầu vì mất ngủ và sự đau đớn lên nhìn cậu:

- Cửa cậu đây! Quà ra mắt, quà xin chỗ, quà trả công vụ chăm cặp... Tổng hợp đó!

Huy đẩy hộp ô mai về phía Thụy Dương, cô bạn vẫn không nhúc nhích. Ôm quả bóng và tót ra sân. Dương lại gục mặt xuống bàn, với tay lôi chiếc hộp ô mai, bỏ vào ngăn bàn. Gương mặt cô nơi tiếp giáp với mặt bàn hình như có giãn ra bằng một nụ cười. Rất khẽ.

Huy thích tập bóng vào mùa đông dù thời tiết đôi khi không thật ủng hộ. Nhưng cậu lại thấy dễ chịu. Mồ hôi ít hơn làm hấn bám bóng và chạy hăng hơn. Huy xoay người, hình dung hai bên mình là hai hậu vệ đối phương, tung bóng từ tay phải sang trái, ném từ phía sau... Và quay lại nhìn đường bóng bay... Đợi chờ và tự vỗ tay tán thưởng cho màn ghi bàn siêu long lanh của mình.

Phía sau lưng hấn có tiếng vỗ tay mạnh hơn, Huy ngơ ngác quay lại, quả bóng màu rêu lạ lẫm ngay cạnh, chiếc quần thùng thình, tay dứt túi và mái tóc ngắn. Thụy Dương. Vẫn gương mặt lạnh tanh, cô đi bóng chậm chậm, ở khoảng cách gần hơn, Dương lên tiếng, cũng rất lạnh:

- Chặn bóng đi! Tôi chơi với cậu!

Huy bất ngờ, cười hất mạnh. Cậu nhanh chóng dạng chân, đứng thế chuẩn bị. Dò đường bóng của cô bạn kì lạ. Dương lách người, tưởng qua Huy... Ai dè, chuyển bóng qua tay, thực hiện pha ném bóng trên không đẹp mắt.

Khi tiếng trầm trở vỗ tay của một vài đứa bạn đã kịp đến xem vang lên. Huy mới biết dám hoàn toàn tin vào mắt mình. Quá tuyệt Huy nhìn theo dáng cô đang đi về phía quả bóng, móc điệu nghệ, ôm bóng, một tay lại bỏ vào túi quần và tiến về lớp, hoàn toàn không để tâm đến những tràng vỗ tay xung quanh. Nếu không nói những tràng vỗ tay làm Dương hơi khó chịu một chút.

Đơn giản vì, cô thích Huy và bóng rổ lại là thứ Huy thích. Một cô gái bất cần khi thích một ai đó, khi thấy cần một điều gì đó thì sẽ nhất-định-bằng-mọi-cách có được nó. Không hỏi hợ. Không được từ bỏ. Nhất định phải có. Và Thụy Dương, cho đến lúc này vẫn là một cô gái bất cần.

- Này, cậu chơi bóng từ bao giờ thế?

- Lớp 10.

- Ai dạy mà cừ vậy?

- Ba.

- Hôm nào cho tôi thọ giáo đi.

- Chết rồi.

- Gì cơ?

- Ba tôi!

- Xin lỗi. Tôi không biết!

Trên bảng lại là bà cô chủ nhiệm vẫn đang mài miết với những thuật ngữ kinh tế cung cầu, thặng dư, thâm hụt đủ thể loại. Lũ học sinh cũng hau háu ghi ghi chép chép. Duy chỉ có hai cô cậu bạn cuối hoàn toàn không tập trung. Mỗi người đang theo đuổi một suy nghĩ không giống nhau.

- Này, cậu chơi bóng giỏi. Vào đội Thành Đoàn không? Tôi quen đấy?

- Không!

- Này, đừng trả lời vội thế. Suy nghĩ kĩ đi. Nhiều cái hay ho lắm đấy. Tôi thấy cậu đánh cừ mà. Không vào sẽ tiếc đấy?

- Không!

- Sao không?

- Không thích.

- Này, đã biết gì đâu mà không thích. Cô bạn tôi ở đội này được...

- Vũ Huy?

- O, dạ!

- Em đang làm gì đó?

- À, em với Thụy Dương đang bảo với nhau là: Hôm nay cô xinh quá ạ!

Có tiếng cười nhao nhao dưới lớp. Ai chẳng biết, Thụy Dương chẳng bao giờ nói chuyện. Vũ Huy đúng là ma mới lại còn bịa cái lý do rõ củ chuối chứ? Cái mặt không hói lồi lại còn nhon nhon kiêu trên cô chứ! Đúng là hâm.

- Em... ra khỏi lớp cho tôi!

- Dạ...

- À, vâng...

- Em biết rồi ạ! Em chào cô ạ!

Vũ Huy nhón chiếc ba lô dưới ngăn bàn, cười, chào Thụy Dương đang ngồi nhìn ngẩn ngơ rồi đi qua cô, cúi mình thật thấp và chạy thẳng ra cửa lớp.

Tiết cuối, sân trường vắng ngắt. Lớp nào học bốn tiết đã về trước. Lớp học năm tiết thì vào lớp hết cả. Vũ Huy khoác chiếc ba lô lên vai, chân đá đá mấy gọng cỏ, định bụng chạy ra cổng trường lấy xe phi sang thăm Bông Xù. Bất chợt ngược mắt lại phía sau nhà B. Lá cây đã rụng hết. Cái lạnh đầu đông hiện rõ nơi từng thân cây khẳng khiu. Nhưng màu nắng nhạt hiếm hoi sáng này lại làm khung cảnh có thêm chút sức sống. Từ góc đứng của Vũ Huy có thể nhìn thấy khá rõ, một cô bé ngồi nghiêng nghiêng, đi đôi giày đỏ, nơ buộc tóc đỏ đang quỳ gối trên đám lá rụng vàng ươm. Váy đồng phục xòe rộng, bên cạnh là chiếc ba lô hình gấu. Nắng nhẹ nhàng mơn man trên mái tóc đen nhánh và gương mặt khẽ cúi, lấp ló nụ cười nơi lúm má đồng tiền xinh xinh. Cô bé đang hí hục ghi chép trên một cánh lá mảnh. Huy nhận ra cô bé ấy: Nhã Thu!

Hắn nhảy lên ngắt chiếc lá to nhất trong những chiếc còn lại trên thân cây ké bên.

- Cho này!

- Ôi, to quá, để bên cạnh đi. Cảm ơn nhé!

Vẫn hí hục chép, cho đến khi giật mình, chụm tay che tờ lá đang viết dở. Vội ngược lên, chớp mắt nhìn thẳng. Nắng hắt xuống làm đôi mắt trong veo. Cô bé ngồi trọn vẹn trong vạt nắng hiem hoi của ngày đông âm đạm. Bờ má hồng nhẹ bởi thời tiết hanh khô và hàng mi cong cong. Trong quá! Huy không dừng được cảm giác muốn chạm tay vào má cô. Cảm nhận cái mềm mại và mát lạnh mà nhìn thôi đã thấy êm đến vậy.

- Ô! Này, anh sao vậy, viết không?

Nói rồi, Thư đưa cái lá lên cao, vẫy vẫy, nhoẻn miệng cười. Trông cô giống như một thiên thần của nắng. Âm áp và dịu dàng. Huy thấy tim mình đập mạnh, một cảm giác xanh mát, thơm lành tràn vào sâu thẳm bên trong hắn. Nhẹ nhàng như gió khẽ lướt qua, vị đọng lại mềm thơm trên bờ môi vốn khô hanh trong những ngày đông lạnh.

- Có chứ! Nhưng viết cái gì vậy?

- Viết mong ước lên lá. Kẹp vào nhật ký. Bao giờ đó anh mở ra xem. Sẽ xem được mong ước có thành hiện thực không?

- Haha. Nhưng anh không viết nhật ký bao giờ. Với lại thực hiện được hay không thì mình tự biết chứ!

- Thì... Đề phòng quên mất mà. Em học trong một bộ phim đấy. Hay lắm. Viết thử đi.

Vũ Huy nhặt một chiếc lá vàng to ngay bên cạnh. Sự vàng vọt đã xâm chiếm đến cả gân lá, nhưng lúc này mọi thứ như vừa bừng tỉnh, trong Huy trỗi dậy niềm yêu đời lạ lẫm. Miệng lẩm bẩm một câu hát, cậu viết to:

“25/10/2009. Nhà Thư sẽ là của Vũ Huy!”

Xong.

Hắn khẽ đưa mắt sang nhìn chiếc lá của Thư, chỉ chít các chữ nho nhỏ nghiêng nghiêng được viết cẩn thận. Mỗi đường vân là một dòng kẻ ngay ngắn, Huy chỉ kịp liếc một dòng sau cùng chưa bị bàn tay cô bé che đi:

“Hi vọng chị Thụy Dương sẽ tìm được hoàng tử của mình!”

“Con bé này có vẻ yêu chị quá há”. Nhưng cái mặt lạnh tanh của bà cô kì cục Thụy Dương chắc chỉ bắt nạt em này là giỏi. Haizzz. Có người mong mãi chả có một đứa em, có người lại có phúc mà “bơ” thế này đây. Giọng nói trong veo của Nhà Thư cất lên cắt ngang suy nghĩ của Huy:

- Đưa lá của anh cho em đi. Em sẽ viết mặt sau. Người ta bảo nếu em cũng viết nghĩa là có thêm một người cầu chúc cho ước mơ thành hiện thực.

- Ồ hớ, vậy anh cũng được viết mặt sau à!

- Nhưng không được xem mặt trước đâu đấy! Chỉ cần kí tên cũng được.

Dù đã cố gắng, chữ Huy cũng chẳng khá hơn: “Vũ Huy cầu chúc cho điều này”.

Liếc sang cô bạn nhỏ, vẫn hì hục, nắn nót lên mặt sau tờ lá của Huy. Hấn bùm tay che miệng, suýt bật cười, may mà phanh kịp, khuôn mặt cố gắng che giấu một nụ cười “bí hiểm”:

- Nhã Thư cầu mong cho điều ước này thành hiện thực.

Huy chăm chú nhìn cô bạn mới quen một hồi. Đột nhiên nghĩ tới Bông Xù. Để xem có qua được ải “Con vợ già khó ưa” của mình không? Lại cười. Nham hiểm.

- **L**ạnh không? Anh đi xe chậm một chút nhé!

Vũ Huy nhả ga, chiếc xe chậm chạp bò đi trên đường. Gió nhẹ nhàng len vào giữa khoảng không. Tay Nhã Thư nhẹ bám vào eo hắn. Cảm giác này chẳng thể gọi tên, chẳng thể suy diễn đến cả cảm nhận cũng thật khó.

Huy chỉ biết mơn man bên trong mình những áng mây cuối mùa mông lung, xa xôi mà như có thể chạm tay tới. Cảm giác nhẹ nhàng đến trong veo này với Huy thật lạ lẫm. Gương mặt kia, đôi mắt kia, tâm hồn kia... Nhẹ quá! Không dám mạnh tay, không dám gay gắt, chỉ muốn nâng niu và trân trọng. Sẽ có lúc bạn gặp những điều như vậy trong cuộc đời bộn bề những bon chen này. Và lúc đó ta học cách bước thật chậm, đi thật khế, chạm tay thật mỏng và yêu thương cũng thật trong. Chỉ sợ rằng điều tuyệt vời kia sẽ tan biến mất.

Với Nhã Thư, người đối diện luôn có cảm giác ấy và Vũ Huy, càng một chàng trai mạnh mẽ, cảm giác ấy càng mạnh. Nó giống như lực hút của hai đối cực nam châm vậy. Thật ra cảm giác này Huy đã từng có với Thiên Trang. Cũng như dư âm trong trẻo và dịu nhẹ như thế, để rồi thời gian qua đi cảm giác đó vẫn luôn tồn tại. Lần đầu tiên nhìn thấy Thư, bắt gặp lại những điều thân thương đó, Huy cảm thấy tim mình chứng lại.

Bông Xù đón Vũ Huy bằng sự thờ ơ khó hiểu. Nó co tròn trong một góc ghế của quán, nơi có những tia nắng phản chiếu qua ô cửa kính khiến bộ lông của nó lấp lánh thật “quyến rũ”. Không nhảy lên như thường lệ, nó ngược đôi mắt mệ mòi nhìn Vũ Huy, rồi nhanh chóng cụp xuống:

- Ô, Bông Xù sao đây?
- Không biết! Hội chứng từ hôm qua.
- Tao đang định chiều đưa nó đi bác sĩ thú y.
- Từ hôm qua mà chiều mới đưa đi à?
- Thì thi thoảng nó cũng bị vậy mà. Không sao cả.
- Ừ không sao! Làm sao thì tớ giết cậu!

Gương mặt của Vũ Huy không có vẻ đang đùa. Xung quanh im bất nghe. Hai cậu bạn im lặng.

- Có thể chỉ là thời tiết thay đổi thôi. Để em xem được không?

Phía sau lưng Huy, Nhã Thư rụt rè lên tiếng. Huy thấy giọng mình nhẹ nhàng hơn một chút:

- Ừ, còn tùy xem Bông Xù có cho em đụng vào không đã.

Nhã Thư đưa bàn tay rụt rè chạm vào mớ lông trắng mềm mại. Con chó sủa lên một tiếng, nhanh chóng thu mình lại. Tiếng sủa của nó khiến Vũ Huy giật mình, ngồi thụp xuống, kéo tay Thư lại, bọc trọn trong tay mình:

- Cẩn thận!
- Không sao, em quên không chào em í thôi, không sao!
- Ừ!

Bàn tay Thư khẽ động cựa trong tay Huy khiến Huy hấp tấp bỏ tay Thư ra, đứng dậy:

- Cẩn thận! Nó hơi khó tính!

Thư nhìn Huy, khẽ cười. Rồi nhích thêm một bước:

- Nào Bông Xù, lại đây với chị! Mình cùng chơi nhé!

- Nào, lại đây, mình làm quen nào. Chị là Nhã Thư nè. Chị là Nhã Thư ngọc ngém. Em là Bông Xù đúng không?

Đó chính là cái sự “lải nhải phát đau đầu, sự ngọc xít trẻ con” mà Thụy Dương vẫn hay nghĩ đến khi nghĩ về cô em mình. Nhưng lại là cách cô đến gần hơn với mọi người, hiền hòa như đúng cách một thiên thần... Và điều khác biệt là, chỉ một lúc sau, Bông Xù đã nằm gọn trong vòng tay cô. Vết thương ở chân được phát hiện dưới lớp lông xồm. Vũ Huy chăm chú nhìn cách cô vỗ về, xoa xoa rồi băng bó vết thương cho chú cún cưng. Nơi phần kết của miếng vải băng, Nhã Thư vòng tay kết thành một chiếc nơ màu hồng xinh xắn, trông chẳng giống một vết thương tẹo nào. Bông Xù thích thú cứ rúc đầu vào lòng cô, ngo nguậy, lưỡi nó liếm liếm vào chân cô trong niềm vui của những người xung quanh. Ba vẫn luôn nói, Nhã Thư đi đâu là mang niềm vui và sự hiền hòa tới đó. Điều này có lẽ vẫn luôn đúng trừ chính ngôi nhà của mình, kể từ ngày ba mất.

Hai đứa bạn được cứu khỏi cơn thịnh nộ của Vũ Huy nhanh chóng tán thưởng:

- Tuyệt thật, em nịnh nó giỏi hơn bọn này rồi!

- Bọn này phải rất lâu mới kết thân được đấy. Nó khó tính lắm, y như cậu chủ nó vậy.

Nói rồi đập tay lên vai Huy, cả hai cùng cười. Nhã Thư cũng nhoẻn miệng cười, lộ rõ hai lúm má đồng tiền rất xinh.

Huy cũng cười, hấn âu yếm nhìn con Bông Xù vừa sửa nhỏ nhỏ:

- Mà thích Nhã Thư đúng không? Tao cũng thích đấy, “vợ già khó tính” ạ!

Giống như Vũ Huy đang dùng ánh mắt nói chuyện với Bông Xù vậy. Hấn tin nó thừa sức hiểu.

- Hơ hơ, đúng là giống chủ. Có hơi gái là khác hẳn ấy nhỉ?

- Bông Xù lớn rồi, dậy thì đấy, kiếm vợ cho nó thôi!

- Bọn mày thôi đi, không phải gato với nó!

- Ừm. Kể cũng gato thật! Chủ Bông Xù nhỉ?

Tùng vỗ vai Huy cười lớn. Bọn họ thân nhau đến mức hiểu cả từng ánh nhìn, từng cái nhíu mày và Tùng chưa bao giờ thấy thằng bạn nhìn ai đó âu yếm, dịu dàng và nhẹ nhàng đến thế. Tùng nháy mắt ra hiệu cho Huy. Cậu leo đẹo theo Tùng vào trong. Tùng đặt tay lên vai Huy hỏi nhỏ:

- Mà thích con bé đó phải không?

Huy im lặng một hồi rồi lên tiếng:

- Tao cũng chưa biết! Có lẽ vậy! Mọi thứ đều mới là chớm nở thôi.

- Thật ra không nói tao cũng biết! Nhìn mày là tao biết ngay rồi! Nhưng mà...

Tùng dừng lại, mím môi rồi tiếp tục:

- Tao hi vọng mày vẫn đủ tỉnh táo để phân biệt giữa quá khứ và hiện tại. Bọn mình không còn là trẻ con nữa. Nếu mày không tỉnh táo có thể đem lại tổn thương cho cả mày và Nhã Thư.

- Ừ! Tao biết!

- Thôi đi! Mày còn trẻ con lắm! Làm gì thì làm, vợ vẫn ăn đấm đấy. Nghe chưa.

Tùng dứ dứ nắm đấm rồi bật cười. Huy cũng nhìn Tùng bật cười. Nhưng nụ cười ấy hình như mang nhiều tâm sự lắm.

- Ngày trước em cũng có một chú cún xinh lắm đấy. Mỗi lần tớ với chị Dương đi chơi lại bám đuôi không rời. Sáng nào trước khi đi học em cũng mất tận 15 phút để dỗ dành nó ở nhà.

Giọng Nhã Thư nhẹ tan lẫn trong mùi nắng nhẹ một ngày đông hửng ấm. Con đường Thanh Niên tĩnh lặng như nó vốn vậy, thỉnh thoảng một bóng xe vượt qua nghe tiếng lá cây xào xạc, chiếc xe của Huy như chưa bao giờ chạy chậm đến thế. Gió như chưa bao giờ khẽ khàng đến vậy. Hơi thở của Huy chưa bao giờ nhẹ nhàng đến vậy và tim cậu chưa bao giờ đập những nhịp đập dịu dàng đến thế.

- Ủ, em cún tên gì? Chắc bự hơn Bông Xù hả?
- Không, lúc ấy nó bé hơn Bông Xù.
- Thế còn bây giờ?
- Không, em ấy xảy ra chuyện khi ba em xảy ra chuyện!
- Và cuối cùng thì... cả hai...?

Câu hỏi của Huy lướt nhanh trên môi, hoàn toàn vô thức, không nghĩ ngợi. Rồi giật mình nhớ tới câu trả lời của Dương ban sáng: Chết rồi! Họ là chị em mà.

- Chết tiệt!... xin lỗi!

Vũ Huy buột miệng hỏi rồi buột miệng mắng chính cái sự tò mò linh tinh của mình

- Ủ. Cả hai đều mất rồi!

Nhã Thư đặt hai bàn tay vào nhau, khẽ nắm. Đôi mắt nhướn lên, nhìn về phía những đám mây. Có phải ba cô vẫn ở đây? Dõi theo từng bước chân của cô và Thụy Dương để mỗi lần cô đưa mắt về phía những áng mây ấy lại thấy bình yên và ấm áp đến vậy!

- Xin lỗi... xin lỗi nhé! Anh không cố ý đâu. Sáng có nghe Thụy Dương nói mà quên mất!

Trong thoáng chốc, Vũ Huy nhớ đến gương mặt lạnh tanh, và câu trả lời: “Chết rồi” của cô bạn ban sáng. Họ cùng chung nỗi đau và cái cách họ đi qua nỗi đau có lẽ không giống nhau nhưng Huy hiểu cái cảm giác mất mát như vẫn tồn tại mãi trong trái tim những cô gái dù yếu đuối dù mạnh mẽ. Khác chẳng chỉ là cách họ ương bướng phoir bày ra bên ngoài.

- Này, thích mùa đông không?
- Có!
- Vậy đi đây tí nữa nhé!

- Đi đâu?
- Ăn kem?
- Kem? Thời tiết này sao?
- Ừ. Vì có thấy mùa đông đâu đâu. Nóng quá. Bay thôi! Đi tìm mùa đông. Haha.

Chiếc Exciter lại vút đi dù chỉ bằng phân nửa vận tốc thường ngày của nó.

Cửa sổ bật mở, những cơn gió mùa thốc vào làm rối tung mớ tóc bù xù, Huy ngồi ngửa mặt trên chiếc ghế xoay, chiếc lá ban chiều lật qua lật lại như được soi kĩ từng thớ gân. “Nhã Thư cầu mong cho điều này thành hiện thực”. Con bé ngốc thật! Huy cười triu mến khi nghĩ đến ánh mắt trong veo ấy, thật dễ chịu! Tất nhiên những điều này chỉ mới là bông bột, ngay cả cảm xúc của cậu bên Thư cũng chỉ mới bông bột vậy thôi. Nhưng cảm giác nhẹ nhàng, dịu dàng khi đi cạnh cô khiến Huy thấy những ngày ở Việt Nam tươi đẹp hơn nhiều. Tiếng điện thoại rung lên bần bật phá tan bầu không khí nhẹ nhàng hiếm hoi mà cậu đang có. Là ba. Thế quái nào ông ấy lúc nào cũng biết đúng thời điểm cậu muốn yên tĩnh nhất để gọi. Bực mình nhưng hắn vẫn nhắc máy:

- Ba, chuyện gì không?
- Mà có đi học không đấy?
- Ồ, không đi học thì con về Việt Nam làm quái gì?
- Vì con chó xù ấy là chính. Mà là con tao đó. Tao hiểu mà từng milimet.
- Chà! Ý là ba thông thái chứ gì? Hiểu mà vút con ở cái xứ này còn ba lang thang bạt mạng cả ngày à?
- Ồ! Thế mà chả bảo không muốn lang thang nữa còn gì?
- Ờ thì con biết thế nhưng mà ý con là ba cũng về luôn đi. Tiền đầy cửa tiêu mấy đời cũng không hết. Làm ăn gì nữa. Già rồi!
- Thôi! Kệ đời tao đi. Ngồi một chỗ không yên. Lo mà học hành đi!
- Ôi dào! Ba có học hành gì đâu mà vẫn giàu nứt khố. Con là con cũng thích nổi gót ông, ông Trọc phú ạ.
- Mà tưởng mà giỏi được như tao à? Còn lâu con ạ!
- Cứ đợi xem.

Ông Ngọc cúp máy, mỉm cười nghĩ về thằng con trai duy nhất. Dù sao có nó cũng vui! Ông cũng đến lúc giao cơ nghiệp lại cho nó rồi! Nó hơn ông rất nhiều

thứ nhưng cái cần nhất lại không có. Sự nhẫn tâm. Mà không có cái đó thì sớm muộn cũng chết bất đắc kì tử trên cái thương trường khốc liệt này thôi. Khi người ta không biết ác là người ta đang đánh mất đi một trong những quyền năng mạnh mẽ nhất. Muốn làm chuyện lớn thì phải biết đạp lên những lẽ thông thường nhất. Đó là điều ông Ngọc học được từ cuộc đời của một thằng khố rách áo ôm lên được danh hiệu “trọc phú” như hôm nay.

- **41** này.

- 42 này.

- Và 43.

Nhã Thư lúc lắc mớ tóc xoắn nhìn cô bé dờ hơi, cảm hấp ngày nào cũng đếm những bậc cầu thang cũ rích của trường. Cô bé nhoẻn miệng cười:

- Ủ, 43, thấy chưa?

- Ủ, lạ đấy! 43 thật chứ! Chắc là đếm nhầm đâu đó!

- Hihi. Chỉ cần biết kết quả là 43 là được. Có những việc người ta không nhất thiết phải luôn cố gắng đúng đâu. Thấy vậy thoải mái hơn. Xí xóa, xí xóa đi.

Con bé cười rất chậm rồi bước nhanh lên trước. Vũ Huy khựng lại nhìn theo dáng người nhỏ nhắn chiếc ba lô thú nhẹ nhàng tung tủy trên lưng. Chỉ nhìn phía sau thôi cũng thấy vui tươi và rạng rỡ. Chỉ có điều, cậu tin rằng: Phía sau nụ cười và đôi mắt trong veo kia là một con người rất khác. Nghĩ nhanh rồi chạy òa theo, kéo mạnh tay Thư.

- Oái, đau!

- Ồ, quên. Đánh nhau bị quen mạnh tay ấy mà! Sorry! Sorry!

- Nhưng em không phải người đáng bị đánh đâu! Đừng đánh nhau nhiều? Vì nếu anh bị thương, những người bên cạnh anh cũng sẽ... bị thương đấy! - Con bé dăm chiêu ra vẻ nghiêm túc lắm.

“Những người bên cạnh anh, liệu có em không?” - Vũ Huy nghĩ thầm!

- Mà, có chuyện gì vậy? Không thì em về lớp đây!

- Này! Thích quà không?

- Ồ, hâm đơ, đương nhiên là có chứ!

- Cho này!

Huy đặt hộp quà nhỏ nhỏ, thắt nơ hồng lên tay Nhã Thư. Có những người đơn giản bạn thích từ lần đầu nhìn thấy. Cũng có những người đột nhiên muốn tặng quà như thế. Hoặc đơn giản đi ngang qua siêu thị thấy một thứ gì hay hay và nghĩ ngay đến một người. Nhưng thường thì cái ý nghĩ đột nhiên bất thường ấy chỉ đến khi ai đó đã trở thành một người đặc biệt trong cuộc sống của bạn mà thôi, chỉ là bạn chưa biết hoặc cố tình phớt lờ sự thật đó. Tự hỏi Nhã Thư có là đặc biệt với mình không nhỉ Huy chả biết cũng chả bận tâm nhiều. Lâu nay Huy vẫn làm những việc bản thân thấy thích. Thế là đủ.

Vũ Huy lại ném phịch chiếc cặp lên bàn. Bỏ chân lên ghế, buộc lại dây giày. Thụy Dương không ngẩng đầu lên như thường lệ. Mái tóc đen buộc túm lại phía sau lưng đáp lại cái nhìn của Huy bằng vẻ khiêu khích:

- Này, tập bóng không?
- Này, sao đấy?
- Ô, cậu sao đấy, ngẩng đầu lên đây xem nào!
- Mệt! Để tôi yên!

Huy vẫn cố đẩy đầu Dương sang một bên rồi, không nhúc nhích. Mớ tóc đen buộc túm vẫn ương ngạnh như đang thách thức khiến Huy khó chịu. Anh đã quen với việc nhìn thấy con bạn ngóc đầu lên nhìn mình mỗi sáng rồi. Huy bực mình, nhắc gọn đầu Dương lên trong cánh tay lực lưỡng của mình. Những đầu ngón tay chạm nhẹ vào bờ má cô bạn. Hình như mềm, hình như ướt, hình như vương lại chút yếu đuối mong manh nào đó mỏng lấm hoặc cũng có thể chỉ là cảm giác của riêng Huy.

- Cậu sao vậy, ngẩng đầu lên tớ xem nào. Ngẩng lên!
- Tránh ra, để cho tôi yên.

Tiếng hét của Thụy Dương to đến mức khiến Huy giật mình, bàn tay vẫn cứng đờ trên má cô. Đôi mắt ấy không khóc, đôi mắt ấy mệt mỏi và không hề xáo động dù vừa như bị kích động rất mạnh. Đôi mắt ấy trân trân nhìn Vũ Huy như thôi miên, như chất chứa cả bề tâm sự cô đọng lại.

- Bỏ tay ra, tôi đang nói cậu đấy!

Tiếng Thụy Dương lại vang lên nhưng âm lượng thì chỉ bằng một phần tí ban nãy. Giọng nói rất mệt mỏi, trầm và như khắc cùng nhịp thở.

- Cậu sao vậy? Mệt à?

Tay Vũ Huy chạm lên trán cô. Trong anh thật sự là nỗi lo lắng. Lâu lắm rồi, cậu mới lo cho ai nhiều như lúc này. Nhất là với một đứa con gái. Vậy mà chính xác là Huy đã bị “phũ” mạnh đó thôi!

- Bỏ tay cậu ra, điên à? Kệ tôi.

Thụy Dương lại hét lên.

- Cậu điên thì đúng! Tôi đang lo cho cậu đấy!

- Lo? Là đêch gì của nhau mà mượn lo!

Huy giật mình. Là gì? Cần phải là gì sao? Chỉ đơn giản là muốn lo lắng, muốn ở bên, chỉ là bạn bè không thể lo cho nhau được sao? Với Thụy Dương, Huy đã mặc định như một người bạn thân. Cùng có chút nổi loạn, cùng ngông nghênh và bất cần. Cô đã là một ai đó trong Huy mà cậu luôn muốn ngồi cạnh, muốn trêu đùa, muốn cùng phóng xe vèo vèo trên đường như một “thằng bạn” đúng nghĩa không cần phải nghĩ ngợi, lo lắng gì. Huy mở lời bằng giọng trầm và ánh mắt chân thành.

- Là bạn... Được không!

Dương nhếch mắt một góc 45 độ nhìn cậu bạn mét tám của mình bằng ánh mắt gườm gườm rồi chậm chậm lôi chiếc cặp trên bàn, đi lên bàn đầu tiên. Đó cũng là lần đầu tiên cô rời cái góc lớp của mình kèm theo lời nhắn nhủ:

- Để tôi yên!

Những lúc như thế này Dương muốn một mình. Dương lật cuốn vở trên bàn nhìn dòng chữ kết luận trong bệnh án: “Rối loạn tâm thần dẫn đến mất kiểm soát trong hành động” của bệnh nhân Vũ Thị Ái Lê. Tay cô vội gập cuốn vở lại, chạm nhẹ xuống những vết roi trên cánh tay còn lại.

Mẹ cô! Không! Dương thà chấp nhận việc bị mẹ đánh tới chết còn hơn chấp nhận người thân duy nhất của cô mang trọng bệnh. Tim Dương đau đốn như muốn nổ tung lên. Những nỗi đau, bị kịch trong gia đình cô sao cứ nối dài, nối dài. Có tiếng giật giật lưng áo của mấy đứa bạn sau nhưng Dương mặc kệ. Tâm trí cô đã đủ mệt mỏi rồi.

Khi mảnh giấy thứ tám được vo tròn, bỏ xuống dưới gót giày Thụy Dương cũng là lúc cô giảo nhìn đôi mắt lạnh tanh đang nhìn lên bảng của Dương mà hét lên:

- VŨ HUY! Thôi ngay đi! Đừng tưởng tôi không biết nhé! Em sắp làm giấy ngộp cả gầm bàn một rồi đó!

- À... Ủ... Dạ vâng ạ!

Thụy Dương vẫn không chớp mắt, cô loáng thoáng nghe giọng cô giáo thông báo giờ nghỉ ca rồi nhanh như cắt, theo thói quen lại gục mặt xuống bàn. Thầm quát mấy đứa ra chơi là chạy nhảy linh tinh, tí tởn nói chuyện. Chỗ ngồi này không được yên lặng như chỗ góc lớp yêu quý của cô. Chợt có cảm giác có người đứng ngay bên cạnh. Dương giật mình, đứng bật dậy, rồi nheo mắt nhìn: Là Vũ Huy. Anh đứng cao hơn cô cả một cái đầu, rồi từ từ ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc giày vải màu xanh dương của cô, xoay ngang qua một bên để lộ những mẩu giấy trắng vo tròn. Huy cẩn thận nhặt một mẩu còn lạnh lặn nhất, gỡ ra, đặt lên bàn. Rồi từ từ đứng lên, ôm quả bóng rổ, cười thật tươi nhìn Dương rồi ào ra sân bóng. Dương im lặng, ghi nhớ khoảnh khắc ấy, khoảnh

khắc khuôn mặt người con trai ấy lướt qua mắt cô, ngồi xuống thật thấp để cô có thể nhìn anh từ một điểm thật khác. Dương khẽ nâng mẫu giấy nhàu nhĩ, nét chữ nhạt đi:

“Tan học, sân thượng, tôi đợi! From: bàn cuối with Vũ Huy”.

Huy đặc biệt! Đặc biệt trong cả lời nói và hành động. Mỗi việc cậu ấy làm đều khiến Dương thấy được quan tâm, được chiều chuộng, điều mà chưa bao giờ cô cảm nhận được. Việc cậu ấy xuất hiện, ở bên cạnh cô theo một cách rất riêng của cậu ấy luôn để lại trong Dương những xúc cảm lạ lẫm. Dương nhắm mắt nhớ đến nụ cười rạng rỡ của Huy, nụ cười tỏa nắng xua đi tất cả nỗi đau, tất cả mệt mỏi. Cô thấy những vết đòn hôm qua như lành lặn, thấy trái tim méo mó của mình được thổi thêm một luồng sinh khí mới. Chút gì đó nhẹ nhàng lắm khẽ mơn man lan tỏa nơi nhưng vết xước bên trong để cảm giác lúc này không rõ rệt, không đau nhưng cũng không hẳn lành, không chai lì, sần sùi mà như được tưới mát. Dương thấy trong mình một con bé thật khác, khác lắm.